

Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

02 Haziran 2017

Sayı: 228

Fiyatı: 1.5 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

“Başkanlık” sistemi işçi sınıfına saldırıyla başlıyor!



AKP, ilk iktidara geldiğinde meclisten geçirdiği ilk kanunlardan biri, işçilerin haklarını daha da kısıtlayan 2003 tarihli 4857 sayılı yeni iş kanunuydu. Yeni sistemin ilk büyük adımı da, yine işçi haklarına bir saldırı olan, 1980'de darbeci generallerin başaramadığını OHAL ile başarıp, kidem tazminatının fona dönüştürülmesi olacak gibi görünüyor. Böylece patronları masraftan kurtaracağı gibi işçinin hakkı kuşa dönecek.

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

Sınıf Mücadelesi, işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.

Sınıf Mücadelesi, insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.

Sınıf Mücadelesi, kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.

Sınıf Mücadelesi, sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.

Sınıf Mücadelesi, tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.

Sınıf Mücadelesi, uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.

Sınıf Mücadelesi'nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdır; enternasyonalist komünisttirler.

Başyazının devamı:

Kıdem tazminatı, 1936 yılında çıkan ilk iş kanununda bir hak oldu. Zaman içinde, işçi mücadeleleri sonucunda kapsamı genişledi. Patronların isteğiyle 1976, 1984 ve 2002'de fon kanunları tasarısı hazırlandı ama çıkmadı. Askeri darbenin ilk kararlarından biri Eylül 1980'de kıdem tazminatına sınırlama getirilmesiydi. Bir ay sonra fon kurulması kararı çıktı. Ancak işçi sınıfından gelen tepkiler nedeniyle fon kurulamadı.

Kıdem tazminatı, aslında işçinin ödenmeyen, patronun cebinde kalan ücretidir. Çünkü ücret belirlenirken, vergi, SGK ödemeleri gibi kıdem tazminatı da hesaba katılır. Diğerleri ödenirken, kıdem tazminatı, işçinin çalıştığı süre boyunca patronun kullanımında kalır. Zaten işçi, kendi ücretini, tazminatını, her tür ödemeyi, çalışmasıyla kendisi üretir.

İşte şimdi Erdoğan, patronlara büyük kıyak yapıp, işçiye ödemedikleri parayı onlara hediye edip patronların desteğini alarak zor durumdaki iktidarını, biraz daha sürdürmek istiyor.

AKP hükümetleri, sadece patronlara hizmet etti. Patronlar, semirdi, işlerini büyüttüler, kâr patladı, kasaları doldu, dünyaya açıldılar. Bunu sadece işlerini büyüterek yapmadılar, siyasetlerin, devlet görevlilerinin, hakimlerin, savcılarının, profesörlerin desteğiyle kanunları, kuralları, işçi haklarını, iş güvenliğini hiçe sayarak yaptılar. Bu dönemlerde işçi haklarında çok az iyileşme oldu. Ankara'da TEKEL işçileri 4/C'yi iyileştirdi, Bursa'da Renault işçileri sendikal hakkın uygulanmasını sağladı. Hepsi işçinin çetin mücadelesiyle oldu: Polis şiddeti, sosyal baskı, işsizlik tehdidi hep vardı. Sadece patronlarına değil, kendilerine karşı harekete geçen tüm devlet kurumlarına karşı da mücadele etmek zorunda kaldılar.

İşte bu potran düzenin başında Erdoğan var. İktidara geldiğinde devleti "tüccar" gibi yöneteceğini söyleyerek destek istiyordu. Şimdi kendi işlerini de büyüttü, büyük bir patron olarak kibirli, işçi düşmanı ve acımasız. Akbank, Şişecam grevi yasakları, işçi mücadelesine düşmanlığını gösteriyor!

Erdoğan, azalan kârları için OHAL'den şikayet eden TÜSİAD patronlarına, yeni kâr kapısı açmadığından tazminat kıyağı yapıyor. Kıdem tazminatı en çok onların sorunu, Tayyipçi patronlar böyle bir hak tanımıyor bile.

Başta Türk-İş yönetimi olmak üzere sendikacılar, Kıdem Tazminatı fonu gündeme gelirse genel grev yapılacağını yıllarca tekrarladı. Şimdi mücadele zamanı geldi ancak sendikalar, işyerlerinde gerekli hazırlığı, eğitim ve örgütlenme çalışmasını yapmıyor. İşçiler mücadele etmek istediğinde, her zaman yaptıkları gibi işçinin öfkelerini boşaltacak, hatta burnunu sürtecek göstermelik eylemler düzenleyecekler.

Anlatılan tatlı masallara, sendikacıların mücadeleyi yokuşa sürmelerine rağmen, işçi sınıfının bugünkü girişimi de boşa çıkarmaya gücü var. Aksi taktirde mutlaka arkası gelecek. Emeklilik yaşını gündeme getirmeleri boşuna değil! Patronları ve patronlara yaranarak iktidarını korumak isteyen siyasetçileri geriletmeyi, işçi sınıfı bir kez daha başarabilir. (01.06.17)

Emekçinin Gündemi

Arabulucu değil, hak almak gerekli!

400 bini aşkın davanın beklediği işçi-işveren uyuşmazlıklarında, önce “arabulucuya” gidilmesi zorunlu hale getirildi.

Bir süredir isteğe bağlı uygulamadaydı. Uygulamayı savunanlar, bazı uyuşmazlıkların saatler içinde çözüldüğünü söyleyerek, övüyor. Elbette bu kadar iyi ise neden öncelikle kredi, kredi kartı borcu gibi banka işlemlerindeki uyuşmazlıklarda zorunlu kılınmadığı akla geliyor!

İşçi-patron davalarının büyük kısmı, işçinin işe geri dönüş ve kıdem-ihbar tazminatı alacaklarına ilişkin. Bu davalar işçi lehine sonuçlandığına göre soruna neden olan, yasalara uymayan patronlar. Patronları, hakimler, savcılar izliyor. Çünkü

işgüvencesi kanuna göre işe geri dönüş ve buna bağlı tazminat davaları, en geç 3 ay içinde sonuçlanmalı. Oysa zaman içinde sonuçlanma süresi, ortalama 4 yıla çıktı. Şimdi arabulucu sayesinde en geç 1 ayda sonuçlanacağı iddia ediliyor. Kim inanır!

İşçinin hakkını alması, adeta patronun keyfine kalmış durumda. Uzun ve masraflı mahkeme süreci ile göz korkutup işçinin alacağı olan parası ve hakları, pazarlık edilecek. İşçi, parasını vermeyen, kesebildiği kadarını cebine atan patronla el sıkışacak! Ne güzel sistem!

Küçük patronlar, zaten hiç bir kural tanımıyor, artık kayıtlı, sendikalı işçi çalıştıran patronlara da gün doğdu. Hele

taşeron çalıştıranlar, tazminat sorumluluğundan kurtulmuş oldu.

Koç Topluluğunda iken Migros ve Şok marketlerinin temizliğini yapan ETS taşeronundan işten atılan işçilere yapıldığı gibi. 11 işçi 10'ar bin liralık tazminatlarını 5 yıldır alamadı. Mahkeme 2015'te tazminat kararı verilmesine rağmen, patron avukatı üst mahkemeye gitti, göstermelik bir bahane ile karar orada bozuldu, işçiler yeni duruşmayı bekliyor.

İşçinin hakkı sözkonusu olduğunda; patron, hükümet, kamu kurumları, hakim ve savcılar, ele ele çalışıyor. Arabuluculukta da böyle olmaya devam edecek. (30.05.17)



Bursa, Eskişehir ve başka illerdeki Şişecamın 9 fabrikasında çalışan, 6 bin Kristal-İş üyesi işçinin 24 mayısta çıkacağı grev, daha başlamadan “milli güvenliği bozucu nitelikte” bahanesiyle, 22 mayısta yasaklandı.

Ancak işçiler mücadeleyi bırakmadı, her vardiya değişimde 1 saat üretimi durduruyor, vardiyası biten işçi fabrikadan çıkmıyor.

Şişecam işçileri mücadelede

Patron, işçilerin yol, yemek, ulaşım gibi giydirilmiş brüt ücreti, işçinin eline geçen para gibi gösteriyor. Oysa 10 yıllık işçi 1.900 lira ücret alıyor. Ayrıca, fabrikada bekleyen işçilere baskı yapıp “üretimi durdurma” bahanesiyle tutanak tutuluyor, işçinin yemek yemesi engelleniyor. İşçiler, işçi çıkarılabileceğini, baskılara tavır alınması gerektiğini söylüyor.

Benzer baskılar, metal işkolunda da var. EMİS grevi döneminde toplantılar, OHAL gerekçesiyle yasaklandı, General Electric (Alstom) ve Schneider fabrikaları önündeki eylemler engellenmeye çalışıldı. Ancak işçilerin kararlı çabasıyla kayıp olmadan sözleşme imzalandı.

Yaklaşan MESS sözleşmesinde yine grev yasağı gündeme gelecek.

AKP hükümeti, sonuncusuyla birlikte 12 kez grev yasakladı. Bu yıl yasaklanan grev sayısı şimdiden 3 oldu. Kristal-İş'in grevleri, daha önce de yasaklanmıştı. Akbank grevinin “ekonomik ve finansal istikrarı bozucu nitelikte” bahanesiyle yasaklanması, grev yasaklarının sadece işçi düşmanı olmasının yeni bir örneği.

Grev, grev yasağı ve mücadelede tecrübeli Şişecam işçileri, patrone ve hükümetten gelecek her türlü tehlikeyi görüyor. Onların mücadelesi ve başarıları, mücadele sırası gelen işçilere örnek olacak. (29.05.17)

Siyasetin Gündemi

Erdoğan, kapitalist çürümenin ve kendi yaptıklarının sonuçlarını yaşıyor!

Mecliste kurulan FETÖ komisyonu, sadece AKP'li vekillerin ön raporunu açıkladı. 600 sayfa tutan rapora göre FETÖ örgütünün tespit edilen tek siyasi bağlantısı, Gülen'in 1967 yılında CHP'ye yaptığı iddia edilen bağış makbuzu oldu!

İçişleri Bakanlığı, FETÖ örgütüne ilişkin 150 bin kişinin soruşturulduğunu açıkladı. Ne mutlu, içinde tek bir siyasetçi yok!

FETÖ “ana davası” denen üst düzey komutanların yargılandığı duruşmalar da başladı. Bazı subaylar, MİT'e ve diğer yetkili kurumlara aylar öncesinden bilgi, rapor verdiklerini söylüyor. Darbeyi sağır sultan bile biliyormuş ama tek bir siyasetçi bilmiyormuş, çünkü hiç birinin FETÖ bağlantısı yok!

Erdoğan, açık açık Gülen'e “ne istediyseniz verdik” demişti, daha önce de açıktan açığa 40 milletvekili isteyen Gülenle sayıyı indirmek için pazarlık yapmıştı.

Eğitim, sağlık, hukuk ve diğer alanlarda, en alt kademede çalışan memurlar bile bir dönem FETÖ'cü olmadan, ya da FETÖ'cüyümüş gibi görünmeden terfi alınmadığını çok iyi biliyor. Okullarda din dersi öğretmenlerinin tümünün müdür olarak atanması nedeniyle, öğretmen açığı olduğu unutulmadı. İmamların, itfaiyeye müdür, hatta her yere müdür oldukları dönem çok eski değil.

Açıklanan bilgiler, muhalefetin iddia ettiği gibi AKP'yi, siyasetçileri aklamakla sınırlı değil. Bunun ötesinde FETÖ ile siyasetin, devlet kurumlarının iç içe geçtiği gizleniyor. Bir dönem FETÖ'cü olarak mevki alanlar, kazanç elde edenler, Erdoğan'ın savaş açmasına rağmen, belli ki aynı hızla yollarından dönmediler. En iyi ihtimalle, Erdoğan ile Gülen arasındaki iktidar kavgasında

Ancak bunu başarması çok zor. Çünkü AKP, üzerinde yükseldiği düzen gibi çürüme aşamasına girdi. AKP'yi büyüten kadrolar, iktidara geldiklerinde öyle olmasalar da siyasetten, devlet kurumlarından kendilerini dışlanmış hissediyorlardı. Şimdi siyasetin, devletin kendisi oldular. O zaman dönüşüm, kendilerini iktidara ve güce ulaştırmak demektir, şimdi dönüşüm, kendilerinin yerlerinden olması demek.

Erdoğan'a ne kadar hayran, ona bağlı, geleceklerini ona bağlasalar da AKP kadroları, değişime direnme konumunda kalacak. Bu nedenle Erdoğan tüm iktidarı elinde toplamak istiyor. Hiç beklemeden partisinin başına geçmek istemesi bu yüzden.

Bakanları, belediye başkanlarını, parti yöneticilerini bizzat yönlendirmek istiyor.

Bir yanda FETÖ soruşturması tehdidi altındaki siyasetçileri, bürokratları rahatlatarak, kendine sadık tutmaya çalışırken öte yanda yine FETÖ soruşturması tehdidiyle tüm muhaliflerini eziyor.

Ancak ne AKP yönetimine gelmesi ne yeni sistem, Erdoğan'ın çürüyüp iktidardan düşme derdine çare olamaz. Belki süreci uzatacak, kesin olarak daha acımasızlaştıracak ama sonuç değişmeyecek. (01.06.2017)



arada kalıp çıkarlarının tehlikeye girmemesi için tepkisiz kaldılar.

AKP artık, geçmişte CHP'nin olduğu gibi devletle bütünleşti. Doğrudan devlet kurumları ve devlet kurumları üzerinden bağlantılı işler, AKP çevrelerinin çıkar alanı. İşsizliğin, hayat pahalılığının tırmanışı, kavgayı sertleştiriyor. AKP'yi devlet üzerinden rant dağıtma merkezine dönüştüren bizzat Erdoğan oldu.

Şimdi partisinin de başına geçip partisini dönüştürmek, eskisi gibi “ideoloji ve hizmet üreten” hale getirmek istediğini söylüyor.

Uluslararası Gündem

Yunanistan'da yeni saldırılara karşı genel grev!

Genel grev, Yunanistan'a borç veren; Avrupa Birliği'nin, Avrupa Merkez Bankası'nın ve IMF'nin dayattığı ve hükümetin kabul ettiği son kemer sıkma kararlarına karşı, kamu ve özel sektör sendikalarının çağrısıyla yapıldı.

Çıpras hükümeti, yeni kredi almak için anlaşma imzaladı; temmuzda ödenmesi gereken 7 milyar avroluk borcu kapatacak. Böylece hükümet, mevcut borcu azaltmak için yeni görüşmelerin başlamasını ümit ediyor. Karşılığı yeni saldırılar; özellikle emeklilik aylığını hedef alanlar olacak.

2019'dan itibaren emeklilik aylığında ortalama %9 kesinti, bazı durumlarda %18'e kadar çıkabilecek. Zaten 2010'dan bu yana aylıklar ortalama %40 azaldı. Böylece 700 avro üzerinde emeklilik alan 900 bin emeklilinin yıllık kaybı bir veya iki aylık olacak. Eğer kemer sıkma hedefleri

tutmazsa, 2019 veya 2020'den itibaren borç verenlerin dayatmasına göre, vergi verme sınırı 8.600 avrodan 5.600 avroya inecek. Yani en yoksullar, vergi ödemeye zorlanacak. Hedef 3.6 milyarlık ek gelirle yeni kredileri hak etmek! Eğer hükümet iyi öğrenci notu alırsa, bu parayla en yoksullara yardım yapabilecek!

Hükümet, kemer sıkmayla birlikte kendince olumlu kararlar da açıkladı; konut yardımı, aile yardımı, okulda bazı çocuklara gıda yardımı, 4 yaş altı yardımı, bazı çocuklara %30 civarında kreş yardımı, gibi. Ancak, eğer ülke bütçesi fazlalık verirse ve de borç verenleri memnun ederse!

Yunanistan bütçesi 2015'te ve 2016'da fazla verdi, bedeli kitleler için Çıpras'ın kendi deyimiyile, "çok büyük bir sosyal bedel" oldu. Sağlık ve eğitim gibi

temel kamu hizmetlerinden 10 milyar kırıldı.

Resmi işsizlik %23, 15-24 yaş arası %45. İşsizlerin %90'ı bir kuruluş işsizlik parası alamıyor. Her üç aileden ikisi ayda bin avro ile geçinmek zorunda. Ücretler düzenli ve zamanında ödenmiyor, hatta bazı şirketler ücretin bir kısmını alışveriş kuponuyla ödüyor. Ancak fiyatlar, zengin Avrupa Birliği ülkeleriyle aynı. 1.5 milyon kişi veya küçük işyeri sahibi, devlete olan borçları nedeniyle mal-mülklerine el konma tehdidi altında.

İşte bu feci ortamda hükümet; borç azalacak, ekonomi canlanacak masalı anlatıyor. Ancak borç verenler, bu açıdan bakmıyor. Çünkü yıllarca sağ, merkez-sol, hatta radikal sol hükümetler, onların isteklerini yerine getirdi. Sonucu; kitlelerin feci yoksullaşması ve böylece bir avuç büyük banka dev kazanç ağladı. LO (19.05.17)

Brezilya'da milyonlar grevde!

Sendikalara göre, 20 yıldan sonra yapılan ilk genel greve 35 milyon emekçi, yani tüm emekçilerin üçte biri katıldı.

Tüm ülkede ulaşım, hastahane, okullar felç oldu, özel sektörde birçok fabrikada üretim durdu, yürüyüşlere katılanlar sokakları doldurdu. Ülkenin ekonomik başkenti Sao Paulo'da yarım gün boyunca sokaklarda kimse yoktu, otoyol girişleri kilitlendi, metro, tren ve otobüsler hiç çalışmadı.

Sağcı hükümet, ona destek çıkan medya ve patronlar, şiddet olaylarını protesto etti ve halkın %96'sının desteklediği grevi başarılı bulmadı. Ancak emekçiler şunu açıkça görüyor; siyasetçilerin çoğu haraç peşinde, bir kısmının yolsuzluk davası var, emekçilere ve emeklilere saldırıyorlar.

Meclis bir görüşmede, iş yasasının değişmesini onayladı. Artık tek bir iş yasası değil, farklı iş yerlerinde veya iş kollarındaki emekçiler aleyhindeki yasalar geçerli olacak. Örneğin patron isterse haftalık çalışma süresini 48 saate, günlük çalışma süresini 12 saate çıkarılabilecek. Ayrıca hükümet, kendine sol diyen önceki hükümetin hazırladığı, emeklilik haklarına saldıran yasayı yürürlüğe koymak istiyor. Buna göre erkeklerin emekliliği 60 yaştan 65'e, kadınların 55 yaştan 62'ye çıkacak.

14 milyon emekçi (%13.7) işsiz, bazı eyaletlerde memurlar bile düzenli maaş alamıyor, enflasyon satın alma gücünü kemiriyor. Brezilya, krizden fazla etkilenmemişti ama artık kriz, ülkeyi vurmaya başladı. Bütçe açığı

hızla büyüyor; sadece bir ayda 3.5 milyar dolar arttı.

Hoşnutsuzluğun güçlü ifade edilmesinin bir nedeni de solun ve sendikaların artık hükümete tavır alması. Sol, Başkan Dilma Rousseff'in kovulmasından sonra, bakanlık koltuklarını ve hükümet makamlarını kaybetti. Hükümet, sendikacıları tehdit ederek toplu sözleşme tekellerine son vereceğini, sözleşme görüşmelerini bölge ve işyeri seviyesine indireceğini söylüyor. Kamu emekçilerinin günlük yevmiye tutarındaki aidatlarını sendikalara ödememekle tehdit etti.

Emekçiler, kendileri iş garantisini, ücretlerini, emeklilik haklarını, daha genelde tüm toplumun geleceğini, kendi öz güçlerine güvenerek savunmalı. LO (12.05.2017)

Sınıf Mücadelesi'nin Sözü

Fransa'da seçimler: Gemi batıyor ama gösteri devam ediyor!

Emmanuel Macron, başbakan olarak sağcı bir sayasetçi ve eski başbakan Juppe'ye çok yakın olan Havre kenti belediye başkanı E. Philippe'i atadı. Juppe'yi emekçiler çok iyi biliyor: 1995'te Chirac'ın başbakanı olan Juppe, emekçilerin emeklilik ve sosyal sigorta haklarına saldırmıştı. Ancak çok güçlü bir grev ve protesto yürüyüşleri ile karşılaşınca, "direneceğim" dese de geri adım atmak zorunda kalmıştı!

Şimdiye kadar bir sağ, bir sol sıra ile iktidara gelip patronların istediği işçi düşmanı siyasetler uyguladı. Şimdi bunu birlikte yapmaya karar vermiş görünüyorlar. E. Philippe, Macro'nun kararlaştırdığı siyaseti uygulayacak. Hedef, işçilerin haklarını koruyan İş Yasasını yok edip, patronların istedikleri gibi işçi çıkarması ve fabrikaları istedikleri gibi kapatabilmesinin önünü açmak. Ek olarak memur sayısını 120 bin azaltmayı dayatıyor. Bu hükümet, patronlarla iş birliği yaparak emek dünyasına karşı yürütülen savaşı arttıracak.

Medya, Napoleon Bonaparte'tan bu yana seçilen en genç başkana hayran... Bonaparte 1848 Haziran işçi sınıfı ayaklanmasının kanla bastırılmasının hemen ardından cumhurbaşkanı seçilmiş sonra da kendini imparator ilan etmişti.

Bonaparte, burjuvazinin genç ve dinamik bir döneminde iktidara gelmişti. Macron, kapitalizmin bunama aşamasında, mali balon ve bir türlü çözüm

bulamadığı ekonomik kriz ortamında iktidara geldi.

İşsizliğin kitlesel boyuta tırmandığı, insanlar arası ilişkilerin bozulduğu, toplumsal hayatın kokuştuğu, savaş ortamının hakim olduğu ve terörizmin yayıldığı kapitalist çöküş, tüm dünyaya yayıldı. Kapitalizm, insanlığın sahip olduğu sınırsız bilimsel, teknik olanakları yozlaştırıp toplumu geriye götürüyor. Kapitalizmin toplumu felakete sürüklemesini engellemenin tek yolu, kapitalizme son vermek.

Macron'un seçilmesi, onun iktardan uzaklaştırdığı iki iktidar partisi temsilcileri tarafından da kutlandı. Aynı zamanda, Merkel'den Trump'a kadar dünyanın ileri gelen tüm "büyük temsilcileri" tarafından da kutlandı. Macron ayrıca, büyük patronların baş temsilcisi olan Gattaz tarafından da kutlandı.

Macron'un seçildiği akşam, borsaların hızla tırmanmasının nedeni, ilk turda da önde olması nedeniyle borsalarda süren yükseliştir.

Yenilik göz boyamadan ibaret

On, yirmi yıl, hatta daha uzun süredir televizyonlarda görülen siyasetçiler, Macron'u tebrik ederek şimdiden koltuk kapma yarışına girdi. Macron'un seçilmesi başarılı bir pazarlama operasyonu.

Macron'un en genç başkan seçilme operasyonu,

bankaların ve başkanlık sarayı ekibinin başarısı. Macron gibi bir ürünün seçilmesi, aynı zamanda şansa da bağlı; sağ cephenin ve burjuvazinin kalbindeki sağcı aday Fillon yıpratılınca, meydan boş kaldı. Yine de Macron'un fırsatı değerlendirebilmesi büyük medya gruplarının, yani Dassault, Drahi, Bollere, Arnault, Lagardere gibi büyük patronların elindeki medya gruplarının desteği sayesinde oldu.

20 milyon seçmen, yani oy kullananların %66'sı, Macron'a oy verdi. Diğer yandan seçimin iki turu arasında boş veya geçersiz oy kullanan seçmen sayısında büyük artış oldu (%21.3'ten %33.94'de fırladı).

Seçim başarısının abartılı kutlamaları, ikinci turda gerçek bir tercih olmaması gerçeğini göz ardı edemez. Tercih yapmayanlardaki artış bunu iyice gösteriyor. Kitlelerde biriken öfke yine de kendini ifade etti ama maalesef kötü bir şekilde. Çünkü Le Pen'e oy verilerek ifade edildi. Marine Le Pen, ikinci turda 10 milyondan fazla oy alarak, yani oylarını 3 milyondan fazla ek oy alarak arttırdı.

Ulusal Cephe'nin oluşturduğu tehdit

Marine Le Pen, Elysee sarayına yerleşemedi. Ancak aşırı sağcı bu adaya oy veren öfkeli kişiler, iş yerlerinde ve yoksul semtlerde var olmaya devam ediyor.

Emekçiler arasında önemli bir kesim, öfkesini ifade etmek için genetik olarak işçi sınıfı düşmanı, aşırı sağ adaya oy vermeyi tercih etti.

Durumun bu aşamaya gelmesinde Stalinci Komünist Parti ile sosyal demokrasinin büyük sorumluluğu var. İşçi sınıfı içerisindeki sınıf değerlerinin yok edilip yerine milliyetçi, yabancı düşmanı, ırkçı ve gerici fikirlerin yayılmasındaki sorumluluklarını da unutmamalıyım.

İşçi sınıfı hareketindeki bu gerileme seçim zemini ile sınırlı olsa da, yine de bir gerileme. Yine aynı şekilde, işçi sınıfının bir kısmının Ulusal Cephe (Fransa'da aşırı sağ parti) tehlikesine karşı tek çare olarak kendini Macron'un kucağına atması da bir sorun.

Macron'a olumlu gözle bakan medyanın bir kısmı, Macron'un fazla rahat bırakılmayacağına vurgu yapsa da bu gerçeklik değişmiyor. Yani Macron şimdiden, daha yeni Meclis oluşmadan, ileride alacağı acil önlemleri, meclise danışmadan, Kanun Hükmünde Kararnameler ile alacağını açıklamayı bunu ortaya koyuyor. Macron'un acil olarak gördüğü kararlar arasında; işçilerin yaşam şartlarını kötüye götüren El Khomri yasaları geliştirilerek işçiler lehine olan iş yasalarını ve toplu sözleşme olanaklarını kötüleştirilecek, patronlar lehine dönüştürecek.

Yeni saldırılar olacak

Macron, Hollane'dan farklı olarak, büyük patronların isteyeceği her şeyi yerine getirmeye hazır olduğunu gizleme ihtiyacını bile duymyor. Patronlar, işçi sınıfına karşı, tüm yoksullara karşı, saldırılarını devam ettirecek.

Yeni iktidar, önümüzdeki dönemde farklı siyasi çevre ve aygıtların çıkar kavgalarını ve ihtiraslarını fırsat bilerek, bu istikrarsızlık ortamında saldırılarını sürdürecektir.

Gelinen durum, işçi sınıfı için çok büyük tehlikeler içeriyor ve olaylara bu açıdan bakıldığında, işçi sınıfının geç kaldığı görülüyor. Bu eksiklik, işçi sınıfının mücadeleci konumundaki gerilemeden kaynaklanmıyor. İşçi sınıfı, kaçınılmaz olarak mücadeleci konumuna yeniden kavuşacak, çünkü büyük burjuvazi ve onun hizmetindeki siyasi çevreler, başka bir seçenek bırakmıyor. Ancak, sosyal patlama olursa, yönetimi demagoglara teslim etmemeli, mücadeleyi çıkmaz sokağa götürmelerinden daha fecisi olamaz. Bu açıdan tehlike hem Melanchon ve hem de aşırı sağ taraftarlarından da gelebilir. Çünkü onlar, emekçileri korumacılık ve hatta daha da vahimi, yabancı kökenli emekçilere veya diğer ülkelerden gelen emekçilere karşı yönlendiriyor.

Sorun emekçilerin sadece maddi çıkarlarını savunmakla sınırlı değil. Esas sorun, siyasi çıkarları öne sürmek. Zaten ikisi bir birine bağlı. Çok uzun süredir işçi sınıfına ihanet eden önderler yerine sınıfın maddi ve siyasi çıkarlarını savunmaya kararlı yeni önderliklerin oluşmadığı ortada.

Devrimci parti gerekli

Gerçek bir programı, iradesi, isteği ve kabiliyeti olan bir parti inşasından daha acil bir görev olamaz. Çünkü siyasi sınıf bilinci hiçbir zaman havada, ayakları yere basmadan duramaz. Devrimci bir komünist parti tarafından gerçekleştirilir. İşçi sınıfının devrimci partiye ihtiyacı çok uzun zamandır var. Gecikme,

işçi militanlarının yetişmesi ve eğitilmesi açısından zaman kaybı. Ekonomik krizin etkileriyle işçi kitlelerinin yoksulluğa sürüklenmesi, siyasi durumun istikrarsızlaşmasının getirdiği tehditler, aşırı sağın büyümesi gibi nedenlerden dolayı bu sorun, can alıcı bir hal aldı.

Sorun, iyimser veya kötümser olma sorunu değil. İşçi sınıfının dışında kalarak gözlem yapma sorunu da değil. Gerçeklerle yüzleşerek ne yapılması gerektiğini görmektir. Çünkü işçi sınıfının mücadelelerindeki büyüme, binlerce işçi militanın ve kadronun yetişip, mücadeleleri zafere götürme olanağı sunar. Bunun için işçi sınıfının geçmiş mücadelelerle oluşturduğu mirasa sahip çıkılmalı.

İşte bu sorun, milletvekili seçiminden çok daha önemli. Seçim, sadece bu hedefe giden yolda bir araç. İşte bu nedenden dolayı Lutte Ouvriere (İşçi Mücadelesi) hiçbir seçim pazarlığına katılmayacak ve tüm seçim bölgelerinde kendi adaylarını çıkaracak. İşçi sınıfının çıkarlarını savunanlara oy verme olanağını sunacak ve seçim sonrası oluşacak mecliste hiçbir çıkar gütmeyecek. Lutte Ouvriere'in seçimlerdeki amacı, komünizmi benimseyen harekete, büyük burjuvazinin toplum üzerindeki diktatörlüğüne karşı her seçimde mücadele olanaklarını sunmak.

Önümüzdeki dönemde inşa edilecek parti, sadece ve sadece işçi sınıfının vereceği küçük veya büyük, günlük mücadeleler sayesinde gerçekleşebilir. Seçimlerde komünist bir akımın varlığı, devrimci bayrağı yükseltip bir program önermeye yarar. LO (12.05.2017)

Güncel... Güncel... Güncel...

İş, herşeyden önce gelir!

Suudi Arabistan'ı ziyaret eden Donald Trump, müttefikleri İsrail'e gitmeden önce, istenilenleri söyleyerek gönül aldı.

Suudi Kralı, 110 milyar doları silah satışı olmak üzere, 380 milyar dolar değerinde sözleşme imzalayarak bu jeste karşı minnettarlığını belirtti. İşte büyük ihracatçı Amerikan şirketlerini memnun edecek bir girişim! Trump, dünyada ABD'nin çıkarlarını savunmak, büyük müşterileri incitmek ve kaçırmamak için, en azından bir hafta sonu tavrına ve lafına dikkat etti.

2014'te gönderdiği bir tweet'te, Trump'un seçilebilmek için kullandığı milliyetçi demagojinin eksenini oluşturan Müslüman karşıtı söylem ve eleştiriler unutuldu: *"Suudiler sadece kabadayı değil aynı zamanda zorba ve korkaklar. Paraları var ama cesaretleri yok."*

Trump, Riyad'da 37 cumhurbaşkanı ve Müslüman hükümet temsilcileri önünde, ona göre iyiliğin kötülüğe karşı savaşı olan terörizmle mücadeleden sözetti. Böylece kamuoyunda çocuk kitaplarını aratmayan dünya bakışlarını dile getiren Amerikan eski başkanı Reagan ve oğul Bush'un çizgisine yerleşti.

Dünyanın en güçlü devleti ABD'nin ve bölgenin

güçlü devleti Suudi Arabistan'ın aşırı silahlanması, terörizmi engellemiyor, aksine besliyor. ABD emperyalizminin Ortadoğu ve Afganistan'da, Suudi Arabistan'ın Yemen'de sürdürdüğü savaş gibi, bölgeye sadece ölüm, yıkım ve sefalet getiriyor.

İslamcılar, militanlarını buralardan sağlıyor. Üstelik, her iki ülke de, Sovyetler Birliği'nin Afganistan'a girdiği, ona karşı savaşın öncelikli olduğu dönemde, kendi çıkarlarını



savunmak için, El Kaide'yi silahlandırmak, para yardımı yapmakta tereddüt etmedi. Suudi Arabistan, daha yakınlarda, İran ile yaptığı güç mücadelesinde IŞİD gibi islamcı milisleri, doğrudan ya da dolaylı silahlandırmayı sürdürdü.

Trump'ın ziyareti, öncelikle Suudi Arabistanla ilişkileri geliştirmeyi amaçlıyor. Bunun için Trump'un, Suudi Arabistan'ın dinci diktatörünü eleştirmemesi gerekiyordu.

Ancak Trump, Ortadoğu'yu istikrarsızlaştırma ve terörizmi desteklemekle suçladığı İran'a saldırma fırsatını kaçırmadı. Diğer bir deyişle, eğer bir devlet ABD'nin iyi müşterisi ise *"terörizmi destekleyen devlet"* (olsa bile) denmiyor, değilse terörist oluyor.

İran'a uygulanan ekonomik yaptırımların tam kaldırılmasını sağlayamayan İran'ın nükleer anlaşması, muhtemelen ölü doğmuş kalacak. Anlaşma, Batılı siyasi temsilcilerin ılımlı İslamcı dediği İran Cumhurbaşkanı Hasan Ruhani tarafından imzalandı. Ruhani yeniden seçildi. Ancak bu durum, İran'ı yalıtıma çalışan ve 80 milyon nüfuslu ülkenin bazan kendi çıkarlarıyla çatışan bağımsız bölgesel bir siyaset izlemesine katlanamayan

Amerikan emperyalizminin düşmanlığını engellemedi.

Suudi-İsrail ortaklığıyla çevrilmiş olan İran ile ABD arasındaki gerginlik, kuşkusuz azalıp yok olma yolunda değil. ABD'nin Suudi Arabistan'a silah sağlaması, bölgede yaşayan insanları çok uzun zamandan beri bitirip tüketen yangına körükle gitmekten başka birşey değil.

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 1.5 TL / 50 p - 1 Euro

İnternet Adresi: <http://www.union-communiste.org> – <http://www.sinifmucadelesi.net>

E-mail: contact@union-communiste.org

Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 9 TL/ 3 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 18 TL/ 5 Pound.